

det sagt, saa jeg ikke krænker Dem. Min Svigerinde fortalte mig iaftes om sit Besøg hos Dem, og jeg kunde mærke paa hende, at De havde forskrækket hende lidt med Deres Udtalelser om forskellige Ting. Jeg sagde til hende, at man ikke skulde tage den Slags Stemningsudbrud for alvorligt, og det gjorde jeg da heller ikke selv. Jeg kender Dem jo. De bruger gerne Deres Ord som en Slags Fugleskræmseler til at holde Dem Nysgerrigheden fra Livet med. Derfor har Folk i Almindelighed en saa forkert Mening om Dem . . . Fornærmer det Dem, at jeg siger det?»

Jytte rystede paa Hovedet. Hun sad bøjet frem over Bordet med Haanden under den Kind, der vendte mod ham, saa han ikke kunde se hendes Ansigtstudtryk. Med den anden Haand drejede hun paa en Majolikakrukke, der stod foran hende.

»Jeg har set rigtigt — ikke sandt? Den Frøken Jytte Abildgaard, som Verden kender, er ikke den virkelige, ikke den sande? Det har jeg anet fra den første Gang, jeg saae Deres Øjne. Jeg maa have Lov til at sige Dem det . . . Det var den Morgen, jeg mødte Dem og Deres Mor udenfor gamle Bodils Hus, om De husker det. Der var i Deres Blik en stum Sørgmodighed, der fik mig til at tænke paa en Storfugl i Fangenskab. Ja, nu synes De maaske, at jeg forsøger paa at smigre Dem; men saadan var